

STUCKATUR, --úr, m. 3. Arbete af stuck.
STUCKATÖR, --ör, m. 3. En, som arbetar i stuck.

STUCKEN, se *Sticka*.

STUDEL, stúd'l, m. 2. pl. *studlar*. (tyskt ord) Betäckningen öfver nöten i ett bösslås.

STUDENT, -dä'nt, m. 3. Studerande vid ett universitet. — *Ss. S-kalas, -lefnad, -lif, -lik, -likt, -maner, -messig, -nöje, -privilegium, -rättighet, -värja, -år.*

STUDENTBREF, -dä'ntbrev, n. 3. Dokument, hvarigenom intygas, att någon blifvit som student inskrifven.

STUDENTEXAMEN, studä'nttåxámänn, m. pl. — *examina*. Förhör, som en yngling måste undergå, innan han till student antages.

STUDENTFÖRENING, f. 2. Förening af ett universitets medlemmar, hvars ändamål är att bilda ett närmare föreningsband dem emellan.

STUDENTHAFRE, m. sing. (fam. o. skämtv.) Russin.

STUDENTIKOS, studänttikós, adv. (fam. o. skämtv.) På studentmaner.

STUDENTKAKA, f. 1. Ett slags ugnskonfektur.

STUDENTNEGLIKA, studä'ntnä'jlicka, f. 1. Örten *Lychnis chalconica* med högröda blommor.

STUDENTROS, f. 1. Se *Studentneglika*.

STUDERA, v. n. o. a. 1. (lat. *Studere*) 1) Vinnlägga sig om att genom böckers läsning eller muntlig undervisning inhämta kunskaper i ett eller flera lärda eller vetenskapliga ämnen. *S. vid ett universitet. S. lagfarenheten. S. till prest*, för att blifva prest. *S. út*, fullborda sina studier. — 2) Beflita sig, vinnlägga sig om. *S. konsten att behaga*. — 3) Söka utforska, utgrunda, göra sig bekant med. *S. en persons karakter. — 4) S. på, tänka, fundera på, ämna. S. på skålmstycken. S. på att spela någon ett spratt. S. út*, se *Ulstudera. — S-nde*, part. akt. *S. yngling*. — Brukas mest substantivt. *En s. Några s. — S-d*, part. pass. Som blifvit studerad, inöfvad. *Med s. konst. S-e miner*. — Säges äfv. adjektivt om den, som studerat. *En s. karl. — Studerande*, n. 4. o. *Studerings*, f. 2.

STUDERKÄMMARE, -er---, m. 2. pl. — *kamrar*, och

STUDERRUM, -errümm, n. 3. Kammare, rum, der man studerar.

STUDERLAMPA, f. 1. Lampa att studera vid.

STUDIUM, stúdium, n. (latinskt ord) Lärdd eller vetenskaplig ansträngning, sysselsättning eller forskning; ihärdigt tänkande öfver något ämne; äfv. diktan och traktan, ifrigt bemödande. *Göra ett s. af något. Göra något till sitt s. Det är hans s., hans enda s.*, han tänker ej på annat. — *Studier*, pl. 1) Studering; tiden, under hvilken man studerar. *Fullborda sina s. Han har ej ännu slutat sina s. — 2) Inhämtade kunskaper. Ha goda s. Han har inga s. — 3) Öfningar i en konst.*

STUDS, stúds, m. Se *Studsning. Toga s.*, studsa. — *Syn. Bakslag, Återslag, Bakstuds, Bakstöt, Baksprång.* [*Stuss, Stuts.*]

STUDSA, stúdsä, v. n. 1. (af *Stöta*) 1) Häftigt fara tillbaka, upp, ifrån en påstött kropp. *Kulan s-de från muren. Man säger äfv. S. tillbaka, åter. Bollen s-de mot väggen. — 2) (fig.) Fara tillbaka af bestörtning, blifva i hög grad förvånad, ifrig, förlägen, rädd. Han s-de vid denna underrättelse. S. vid ens åsyn.*

Jag s-r ej för någon fara. — Studsande, n. 4. [*Stussa, Stutsa.*]

STUDSARE, m. 3. (t. *Stutzuhr*) Se *Bordstudsare*. — Skrifves äfv. *Stussare*.

STUDSNING, f. 2. 1) En kropps tillbakafarande från en annan, mot hvilken han stött. *Ta bollen i s-en. — 2) Sinnesrörelsen, då man studsar.* [*Stussning.*]

STUDSNINGSSKOTT, n. 3. Kanonskott, då kulan i sin fart studsar upp ifrån marken.

STUF, stúv, m. 2. pl. *stufvar*. (af gamla ordet *Stufva*, afskåra) Återstående liten bit af ett klädes-, väf- eller tygstycke.

STUFF, m. 3. Litet profstycke af malm eller något annat mineral.

STUFFGODS, n. sing. (bergv.) Styckemalm.

STUFNING, f. 2. Handlingen, då man stufvar (för begge bem.).

STUFVA, v. a. 1. 1) Koka något i slutet kärl, vid sakta eld, med tillsats af kryddor. *S. kött, fisk, potates. S. öm, äpp*, se *Omstufva, Uppstufva*. — 2) (sjöt.) Lägga lasten i ett fartyg. *S. in*, inlasta och stufva; (fig. fam.) införa i munnen, t. ex. *s. in en tobaksbuss. S. öm*, lägga om lasten. — *S-d*, part. pass. *S. rått. S-t kött. S. kalf, hare, karp.*

STUFVA, f. 1. Se *Stuga*.

STUFVARE, m. 3. En, som stufvar lasten i ett fartyg.

STUGA, f. 1. (I äldre språket *Stuw*; isl. *Stufa*; t. *Stube*.) 1) (ursprungl.) Boningsrum med eldstad, mindre än sal, och skildt ifrån Kammare deruti, att den sednare ursprungligen ej var eldrum. Bibehåller sig ännu för denna allmänna bem. uti Bad-, Bagar-, Rak-, Tvättstuga, m. fl. I tyskan har man dessutom Wohn-, Familien-, Kinder-, Studir-, Gast-, Schlaf-, Kochstube. — 2) (nu) a) Det större dagliga rummet i en bondes hus. *S. och kammare*. Säges äfv. i allmänhet om lägre folkets boningsrum. *Träda in i s-n hos en torpare. — Hit hör sammansättningen Drängstuga. — b) Simpelt, mindre boningshus, isynn. för bondfolk och arbetare. Sålunda Bond-, Torpare-, Smed-, Backstuga, m. fl. — Ss. Stugdörr, -golf, -qvast*. Man säger äfv. *Stugdörr*, o. s. v.

STUGGRIS, stüg-gris, m. 2. 1) Gris, som uppfödes inne i bondens stuga. — 2) (fig. fam.) Någon, som man klemar med. — I samma mening brukas äfv. *Stuglam*, stüglåmm, n. 3.

STUKA, v. a. 1. Sammantrycka jern på längden, för att gifva det tillökning i tjockleken. — *Stukning*, f. 2.

STUKAT, -åt, m. 3. Fordom bruklig lång, smal värja med spetsig udd.

STULEN, part. pass. af *Stjåla*.

STULTA, stúllta, v. n. 1. (fam.) Gå vacklande och lutad som gamla gubbar. Säges äfv. om barn. — *Stultande*, n. 4.

STUM, stümm, a. 2. 1) Som saknar förmågan att tala. *Döf och s. ell. Döfstum. — 2) Som af någon tillfällig orsak ej förmår att tala. Han blef aldeles s. af häpnad*. (Fam.) *S. som en fisk*. Man säger äfv. *S. tystnad, häpnad. — 3) (gram.) S. bokstaf*, som ej höres i uttalet; äfv. som fordrar vokal i uttalet (Muta). — 4) *S. värk*, dof v. *S-ma syndar*, onaturliga.

STUMHET, f. 3. Egenskapen att vara stum (bem. 1 o. 2).

STUMP, m. 2. (af gamla ordet *Stufva*, afskåra) Litet återstående stycke af något afskuret, afslaget, afbrutet, o. s. v. *S. af en häpp, af en tand.*